

Per

avant...!

any III

portantveu d'«avançada de l'empordà»

núm. 37

protestem!

La nostra protesta és dèbil; no sorgeix potent i enrotlladora com voldríem; l'escassa força que posseïm no permet que així sigui, però és noble i desinteressada.

Protestem, com a éssers civilitzats que som, dels atropells que s'han comès en la «Jefatura» de Policia, de Barcelona, amb els detinguts pels darrers successos esdevinguts en aquella capital.

El dictamen dels doctors Serrano i Gonzalbo - que insereix *Solidaridad Obrera* de 31 de gener passat - no dona lloc a dubtes. El considerem veritable, puix que, del contrari, no haurien permès la seva publicació. Subleva a qui tan sol posseeix un àtom d'humanitarisme, pensar en la forma com devien maltractar-los. Tots presenten diverses ferides al cap, alguns amb els ossos del nas romputs, les fosses dels ulls amoratades i masegament general produït pels agents d'ordre.

¡Justícia, com et deixen..!

Protestem enèrgicament per la passivitat d'alguns elements que encara no fa quatre anys varen protestar per semblants atropells i per iguals causes i avui resten callats. ¿Es que solament cal ésser humà i justicier quan convé? ¡Humanitat, que cruel ets..!

Protestem més enèrgicament encara pels que, vestint un uniforme al·lusiú a la justícia i a l'ordre, fan ús de semblants sistemes de repressió propis d'un règim com el passat. Aleshores, no era d'estranyar, perquè els que governaven no eren tals éssers, sinó feres disfressades d'home. Però avui que els governants deuen ésser super-homes d'aspecte humà, avui que l'aurèola triangular - *Llibertat, Igualtat i Germanor* - corona les seves testes, no hauria de succeir Costa de creure, però és així. Ells, que haurien de donar exemple de cultura i civisme, es delecten pegant salvatgement - això, suposant que els salvatges peguin - a germans seus que, obligats per la misèria, es llançaren desenfrenadament a la destrucció.

¡Germanor, on has arribat..?

Protestem, també, d'aquells que sense profunditzar no permetrien dins la societat aquests homes famèlics que no han fet altra cosa que protestar de l'opressió, i, en canvi, admeten els causants d'aquestes injustícies. Els que havent-ho acaparat tot, obliguen a morir de fam o maten si es protesta.

¡Igualtat, on ets..?

Protestem, encara, pels que essent causants de tot, culpen a aquests homes i permeten que se'ls atropelli. ¿Estranyarem que demà aquests mateixos individus vesteixin uniforme autoritari? ¿Es que encara dominen aquells que en nom d'un ésser que mai no ha existit, martiritzaven per reduir a l'obediència? ¿Haurem d'estranyar que la resta de pobles civilitzats consideri que l'Àfrica comença als Pirineus? ¿Vivim o no al segle XX?

full quinzenal

astúries, conca minera

Sempre que a l'entorn d'algun lloc d'Espanya esdevenen successos socials hom pregunta: Què passa? Què passarà? Avui aquestes preguntes les fem relacionades amb la qüestió minera plantejada a Astúries. 27.000 homes en vaga. ¿Per què? Perquè enguany les empreses mines han vist minvat el superàvit que tranquil·lament cada any es repartien a costa dels miners. Per anivellar la baixa d'ingressos conseqüent de la manca d'exportació de carbons minerals, han cregut necessari acomiadar a cert nombre de miners. Hauria estat una solució, però no contaven amb l'oposició del proletariat. Aquest, cada dia més agermanat i més unit, no permet semblant injustícia, i com a protesta i en defensa pròpia, ha declarat la vaga general que tothom ha secundat.

El governador d'aquella província ha intentat solucionar el conflicte, posant de comú acord les dues parts, però ha resultat infructuós el seu intent. Als capitalistes no els convé de rebaixar els guanys que disfruten a costa de les suors i vides d'aquests talps humans. ¿Què importa que aquests ésser vagin a engrossar les files dels sense feina? ¿Què importa que la crisi ja existent s'agreugi? Ells no deuen imposar-se el sacrifici de veure reduïts els ingressos.

De moment la vaga transcorre pacífica. ¿Seguirà igual quan la misèria - ja existent - s'accentui en les llars d'aquests homes? ¿Continuarà així, quan vegin que pacíficament només aconseguixen empitjorar la seva mísera existència? No! Quan aquest moment arribi empraran la violència. Aleshores tot seran exclamacions, i vindrà l'acostumada represàlia

(Continuen a la segona plana)

¡Progrés, on vas?

Sota el punt de vista conservador de la burgesia, aquests homes són culpables; però sota el nostre, humanitari, no ho són. Per nosaltres, són homes induïts per la fatalitat, éssers que poques vegades han satisfet les indispensables necessitats de la vida; individus que, faltats d'aliment, han menyspreat el món i llurs vides.

Sastreria "LA FAMA"

EXTENS ASSORTIT EN VESTITS, ABRICS i
PANTALONS FANTASIA.
TALL ESMERAT.-CONFECCIÓ ACURADA.

Avinguda de la República, 4 FIGUERES

són revolucionaris, els anarquistes?

Els darrers esdeveniments han fet actual aquesta pregunta. La immensa majoria de l'opinió obrera - l'única que ens interessa a nosaltres - ha mirat amb indiferència, i fins amb hostilitat, el darrer histerisme de la F. A. I. Tothom està convençut que això no és la revolució; que aquests moviments caòtics desacrediten el contingut històric de la classe obrera i, que, en definitiva, allunyen el moment de la seva total alliberació. Però passaran els dies, els ploràmiques de la F. A. I. envoltaran la seva darrera aventura amb tots els «tremolors» del seu sentimentalisme. El que era error ho convertiran en audàcia; el que era incapacitat de la seva tècnica ho consideraran un tanteig premeditat. Una vegada passat el tràngol, els anarquistes es preparen per la pròxima «darrera» revolució. I tornem-hi que no ha estat res!

Es per això, que la pregunta que encapçala aquest article no sols té actualitat, sinó que deu passar al primer pla les nostres preocupacions. Si l'anarquisme no fos revolucionari totes aquestes manifestacions, per caòtiques que ens semblessin, contribuirien a crear un món nou. Si l'anarquisme no és revolucionari, llavors la seva actuació constitueix la millor ajuda indirecta que rep la burgesia

reaccionària per a fer possible la seva dominació de classe.

Que és la revolució? La revolució consisteix en l'enderrocament d'un vell sistema social i en la edificació d'una nova societat que respón, més que la desapareguda, a les lleis generals del desenvolupament humà.

Amb quines armes es sosté la vella societat reaccionària?

Amb la cultura creada per ella.

Amb la política,

Amb l'economia.

Amb les forces armades.

Que vol dir fer la revolució?

Destruir successivament, la política - l'economia - la cultura, reaccionàries.

Com es destrueix la política reaccionària? Amb política revolucionària!

I l'economia reaccionària? Amb una economia revolucionària!

I les forces armades de la reacció? Amb les forces armades de la revolució!

Es a dir, la revolució es porta a cap per tres camins convergents: La lluita política, la lluita sindical i la lluita al carrer.

Simultàniament es posen les bases d'una cultura i d'una nova moral que només trobaran el seu total desen-

contra l'obrer amb el conseqüent nombre de víctimes.

A les preguntes anteriors nosaltres diem: ¿Què cal fer? Cal que el Govern sigui enèrgic; però no contra l'obrer, sinó contra les empreses. No ha de permetre cap acomiadament; posant d'antecedent, que de persistir les hipòcrites exclamacions de les empreses s'incautarà de les mines, soluciona el conflicte.

POSTES.

avant..!

redacció: rambla, 29

figueres 25 gener 1933

el pròxim número sortirà
el dimecres, 22 de feber

venda: llibreria batlloera

volupament *després* del triomf revolucionari.

Analitzem ràpidament quina ha estat l'actuació de la F. A. I. en cada un d'aquests aspectes de la revolució,

Lluita política: l'abstencionisme de la F. A. I. fou una de les causes que contribuï a l'èxit electoral de l'Esquerra. Si la massa obrers i pagesa no hagués reaccionat en un sentit favorable a l'Esquerra i s'hagués abstingut, la Lliga i els radicals haurien sortit vencedors. L'abstencionisme faista, doncs, dona la victòria o a l'Esquerra o a la Lliga i radicals

On és la revolució?

Mentre Sagalà tingui influència dintre el moviment obrer de Figueres, Puig Pujades tindrà a les seves mans el control polític de la ciutat. Es a aquest «anarco-puig pujadisme» que em referia recentment.

Lluita sindical: la classe obrera unànimament, sense distincions de ideologies, intervè en el sindicat i obté millores econòmiques aquestes millores tenen una doble finalitat revolucionària: debiliten el sistema econòmic del capitalisme i preparen les bases materials de la futura societat.

Pestanya posava aque la massa sindical a la disposició de Macià. Durruti la posa a la disposició de la

policia. Un moviment sindical clandestí és el sùmmum de la paradoxa. El sindicat és, sempre, un òrgan de lluita legal. Convertir un sindicat en un parit — com ha fet la F. A. I. — és no comprendre l'A. B. C. dels principis de la revolució.

El sindicat a Espanya, en mans dels anarquistes, no compleix la seva missió històrica. No augmenten, en la proposició deguda, el nivell material — i, per tant, moral — de la classe obrera. No preparen els fonaments del futur edifici social.

L'absència dels anarquistes — tràgicament posada en evidència en el problema de l'atur forçós — debilita el cos social del proletariat i fa impossible tota construcció revolucionària.

Si no hi haguessin sindicats anarquistes la burgesia els inventaria.

La lluita al carrer: Un marxista no pot oblidar mai (contràriament al que fan els pseudo-socialistes de la II Internacional) que el triomf de la classe obrera, si bé és el resultat d'un llarg treball de preparació cultural i tècnica, necessita per a capacitar-se en la direcció revolucionària, la lluita al carrer i al camp. Però aquesta lluita ha d'ésser feta comptant sempre amb la simpatia de la classe treballadora. Per això cal escollir el moment i les consignes.

El dia del cop d'estat de Sanjurjo, quan l'aparició violent en el carrer hauria respost a un desig unànim de

la classe obrera, els homes de la F. A. I. es quedaven a caseta. El B. O. C. va sortir a Barcelona, Lleida i Girona. El passatge de la manifestació era saludat — segons deia *La Publicitat* d'aquells dies — amb aplaudiments frenètics.

Si l'aldarull de la F. A. I. en plena rambla, tirant contra els centinelles en nom del «Comunismo Libertario» s'hagués produït en els barris aristòcrates de la ciutat sota la consigna *Pa i Treball*, tothom ho hagués comprès i el moviment obrer, en el seu conjunt, n'hauria sortit més fort.

L'anarquisme creu en l'eficàcia dels «grups». Nosaltres creiem en els moviments de masses. El grup es mou independent dels fets històrics, al marge de les realitats del moment. L'energia d'uns quants agitadors és suficient per a provocar un fet violent.

La massa és més lenta en moure's però els seus moviments són més profunds.

La revolució no pot ésser res més que el resultat d'una acció de carrer portada a cap per la massa treballadora.

L'acció dels grups fa possible l'exaltació d'un cert «matonisme» que no té res d'obrer ni de revolucionari.

Fracàs en el camí polític!

Fracàs en el camí sindical!

Fracàs en el camí d'acció de carrer!

On és la revolució?

JAUME MIRAVITLLES

dur botins (encara que prescindibles) i anar elegantment vestit sense perjudicar a l'estòmac, ja que aconseguiria l'augment de jornal, fruit de la seva organització social.

Les damisel·les secunden admirablement al sexe masculí en aquest enterboliment cerebral. El mateix que els joves, sols les interessa anar el més elegantment possible, sense preocupar-se de si són o no les perjudicades.

¿No has pensat mai damisel·la, que el teu pare treballa, que la teva mare per ajudar-lo al sosteniment de la llar, va a fer feines, i que tu fent de modista (ofici de moda) no guanyes ni tan sols per les potingues que poses a la teva pell, intentant dissimular la palidesa de la teva cara els dies que no menges per tal d'estrenar un vestit de soirée i sabates imitació d'or i plata?

La moda, el cinema, l'esport i els concursos de bellesa, són les armes que la burgesia esgrimeix per apartar al proletariat de tota intervenció política. És el mitjà més suau i econòmic per mantenir la seva dominació, ja que no oblida que aquesta acabarà quan la joventut rebutgi tan sabrosos caramels.

Però ja vindrà el dia — quan els anys transcorreixin i formin una llar — que veuran l'error que sofriren amb les seves criaturades. Aleshores quan les necessitats de la vida apressin serà quan veuran la realitat.

¡Proletariat jove! Pel teu bé i el de tots, cal que aportis la teva cooperació en la lluita social i fer així més contundentment el triomf de la nostra revolució. ¡La revolució proletària!

Jo-Nu-So.

joventut, on vas?

L'assimilació del proletariat a l'ambient burgès és palesa principalment en l'element jove. Veureu als espectacles públics que res o ben poca cosa els diferencia del jovent burgès; ni en calçat, ni en el vestit. Hom consideraria lògica aquesta assimilació si res es privés a la boca, però ¡quin contrast! si veiesim els estòmacs.

Molts, sols els preocupa ballar bé i anar elegants, cantar les darreres creacions del simpàtic (?) Maurici Chevalier; seguir amb l'interès — que no mereix — el resultat dels partits de futbol i tota mena de inutilitats d'aquesta

cultura burgesa que cada dia va filtrant-se més en els pobres cervells d'aquesta joventut.

No reconeix que la trista setmanada que cobra no li permet dur botins, fer-se friccions de Joli Soir ni barrejar-se amb la burgesia als espectacles, així com altres esforços de flaqueza, dels que surt perjudicat l'aparell digestiu.

Tampoc vol reconèixer que les estones que perd al ball exhibint-se en un pas nou, junt amb les de la *Ramblacastigant*, si les destinés per organitzar-se socialment, potser que aleshores podria

La idea de la pàtria parcial és, per molts conceptes, funesta. Excita i manté recels i rivalitats entre les nacions, provoca conflictes, encén guerres. Obliga a mantenir grans exèrcits i esquadres i a fortificar les fronteres. Ha creat les duanes i impossibilita el lliure canvi dels productes.

PI i MARGALL.

de les comarques empordaneses

de roses

¡c. n. t.!

Gloriosa C. N. T. del temps de Lairet i Seguí, quin escarni en mans dels Escaso, Ruiz, Parera i altres, ço que tindria d'ésser la defensa del treballador.

Estic veient les ombres glorioses del gran Lairet i de l'admirat Seguí, cloent els punys d'indignació en veure com la seva estimada C. N. T. es va perdent; sembla mentida que els treballadors no tinguem prou ulls i enteniment per veure que el actuals dirigents de la Confederació ens enganyen com a bous:

A aquests homes no els importa que es perdi la C. N. T., però nosaltres que l'estimem hem de parar-los-hi els peus, no volguem que ens enganyin més, bandajem aquesta gent que viu a costa nostra, puix si ells volguessin bé a la Confederació no farien tot el que estan fent. Voleu més vergonya que els fets del dia 8 de gener, allò no fou gesta revolucionària ni res, allò va ésser una vergonya més pel proletariat conscient.

Obrers de tots els matisos ideològics, si estimem a la C. N. T. expulsem als actuals dirigents, no vulguem que aquesta gent, no catalana, embruti de llot la nostra terra, i procurem fer una C. N. T. digna dels ideals dels seus grans defensors, els plorats Lairet i Seguí.

He de fer constar ben alt la meva protesta pels fets del dia 8 de gener i espero veure, ben aviat, que la C. N. T. tornarà ésser la digna defensora dels nostres ideals d'obriers.

UN DE «SANG NOVA».

Pintures i Pinzells EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

cultura pels pobres

Cridem l'atenció de l'autoritat de Roses, per tal d'acabar amb el vergonyós assentiment, de que els infants menors de 14 anys, es dediquin a treballs de pesca i en especial al de tirar l'art. Caldria procurar que aquests infants fossin protegits per l'autoritat competent, obligant-los anar a l'escola.

Pel que es veu, aquí no regeixen les lleis de treball, que prohibeixen el treball als menors de 14 anys, i més encara en feines en que cal fer força. És intolerable de que es vegi mainada de set a vuit anys, dedicada a treballs propis d'homes ja fets.

Convindria que les autoritats, actuant

d'acord amb les lleis vigents, acabessin, d'una vegada, amb aquests atropells, obligant als patrons de les embarcacions a acatar la llei.

Es de doldre que els pares d'aquests infants, comportin que els seus fills s'ocupin en els treballs de la mar; treballs durs, impropis de la seva edat. ¿Quina feina han de fer aquests fills, en les jornades rigoroses, les matinades crues i de tramuntana freda? Si molts d'aquests pares sabessin el que fan, no permetrien que els seus fills deixessin l'escola per endinçar-se en la mar de l'ignorància; no haurien de volguer que els seus fills fossin ignorants com ells, per ésser juguet del caciquisme; no haurien de voler que quan llurs fills fossin homes visquessin com esclaus. Així ho volen els cacics; volen al poble ignorant i sèvil per enriquir-se a les seves costelles.

Demanam a l'Ajuntament de Roses que es preocupi de la cultura del poble i protegeixi als infants pobres; que aquests assisteixin a l'escola gratuïta i obligatòriament; que els llibres que necessitin també els tinguin gratuïts; i que s'obligui a complir les lleis de treball a tots els patrons en general.

Esperem que fent-se ressó del voler del poble, aquest Ajuntament sabrà fer aquesta obra tan justa, tan humana i tan profitosa.

CLARINET.

S'arreglen plomes estilogràfiques
Llibreria Batllosera
GALAN, 3

de pals

¡alerta, proletaris del camp!

Al nostre poble podrien transformar-se algunes vessanes de terra seca, en regadiu, i augmentar així la riquesa de Pals; però degut a l'oposició d'un individu que tots coneixem — per haver insertat el seu nom als periòdics — no pot portar-se a terme tan important millora.

Les prerrogatives de l'ajuntament han resultat estèrils i continuaran éssent-ho mentre usin per semblant canalla termes bons. No per això hem de desanimar-nos; si l'alcalde no ho aconsegueix a les bones, ho farem nosaltres emprant els mitjants que es mereix aquest pocavergonya. L'acció directa potser

el farà canviar de pensar. Però per fer això, cal companys que ens unim en compacte bloc i sortirem victoriosos de l'empresa.

Es necessari que el senyor Pere Coll s'assabenti d'això: Si no vol veure al poble sublevat contra ell, cal que no el contradigui i deixi passar el rec; del contrari no responem de les conseqüències. El que el poble desitja és ben poquet i per res el perjudica, i en canvi ell amb la seva actitud perjudica molt a Pals.

Companys camperols, unim-nos. Amb l'unió hi ha la força i contra la força no hi ha resistència. Rebutgem divergències, interessats i no interessats i formem un apretat llac contra aquest canalla.

X.

Olis purs de oliva del Sindicat Oleícola Garroixa-Empordà EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

de castelló d'empúries

Al Corresponsal de *La Veu de l'Empordà*, de Figueres, a Castelló d'Empúries En Josep Esteve Casadevall.

Sapiguent de cert com ja sabeu vós mateix senyor «Venaventurat Bon Noi» que tinc proves ben paleses, que les vostres notes aparegudes a *La Veu* solament en sou l'autor de copiar i posar la signatura al què us porta un Mossèn, que fou company meu de carrera eclesiàstica, no crec oportú contestar-vos ni contradir-vos la veracitat de la ressenya que a les «Comarcals» de *La Veu*, del dia 14 del prop-passat mes, publiqueu de la conferència que el Diputat a Corts Sr. Joan Estelric, donà a Castelló d'Empúries.

Al que sí contestaria és al Mossèn que s'amaga sota la vostra signatura, si tingués el civisme de donar la cara. A aquest Mossèn *Pollastre*, que es féu cèlebre com a apuntador i director d'aquella Secció Dramàtica de menors que convertides en *Lluïses i Tomasines*, degué acabar com el Rosari de l'Aurora; a aquest continuador de les tradicionals costums castellanines de compenetració entre *Feligreses i Pastors*, si que li contestaria i a més entre moltes altres coses, li recomanaria que per ensenyar la *doctrina clerical, la religió d'odis i venjances, la de Lluïses i Tomassines*, a unes innocents i que per tal de

revifar la política desastrosa de la Dictadura, no deu oblidar a les pobres religioses, de les quals, per la seva categoria de *Dictador Eclesiastic*, és el Director espiritual, car, si no les oblides si no fossin orfes del seus bons consells, etc., etc., alguna de les joves a fi de lliurar-se dels mals esperits, no s'hauria vist obligada a abandonar varies nits el convent i cercar refugi en la morada d'un seglar i entregar-se-li en cos i ànima per a que els hi foragités, i a suportar l'escarni i el menyspreu d'aquella esposa que tot i veure-ho no podia avenir-se a creure una competidora a la que damunt d'un hàbit religiós hi portava el Crist que alguns clericals tan escarneixen fent-lo servir de plataforma, el Crist que si tornava baixar a la terra, a ben segur que tornaria ésser comprat i clavat en la creu per la mateixa gent - sacerdots - que, tement perdre llur autoritat al establir-se la llei evangèlica, ho feren *in illo tempore*.

JOSEP FARRERÓ.

Articles de tocador i perfumeria
EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

de perelada

Com que m'he assabentat que el rector de de la nostra vila deia que no feia cap cas d'aquells escrits que surten a la llum del dia sense anar avalats per una signatura, us agrairé companys d'*avançada de l'Empordà* que sempre que us digneu publicar el que us envio no descuideu de posar-hi el meu nom. Feu de manera que sigui ben gros perquè el rector el pugui veure sense necessitat de posar-se ulleres.

Anem al gra.

Lluitar per una idea, donar la vida si convé en defensa de la mateixa, es molt difícil de fer capir a aquells individus cretins que sols es mouen empesos per innoble afany de aconseguir prebendes, encara que per això tinguin d'enllotar la seva honra, si es que en tenen, que en duplo.

He tingut relació amb el rector del poble i amb tota sinceritat li he exposat el meu pensar i la meua actuació digna i honrada, però aquest no vol sàpiguer res amb la gent que dona la cara, prefereix tractar amb aquests individus que acostumen canviar d'idea amb la mateixa facilitat que es muden de camisa; subjectes mesquins que es venen l'ànima per un plat de llanties més o menys suculentes. Homes que saben enganyar hipòcritament als seus companys. El rector li convé voltar-se de lacais, que fa servir de lleons per devorar al poble.

Tant be jo com els meus companys, no servirem mai de ninots, som homes cons-

cients i proves n'hem donat. Amb l'enterrament de la meua pobre mare ja vaig demostrar plenament que ni els oferiments em tempen, ni les coaccions m'espanten.

El dia 14 d'Abril de 1931, al proclamar-se la República al nostre país, junt amb altres companys ens presentàrem al municipi a foragitar-ne els esbirros de la Dictadura, guardant la casa comunal fins que per elecció popular va constituir-se el nou consistori, al qual varem fer entrega del municipi tal com varem trobar-lo.

Al enderrocar-se l'ignominiós règim monàrquic varem creure que havíem trencat les cadenes de l'esclavatge, i que ja no veuríem mai més aquells fantasmes que es passejaven pel poble el dia del divendres sant i que tant divertien als cacics monàrquics i cavernícoles, però han anat passant dies i hem pogut constatar que els reaccionaris de Perelada gaudeixen de la mateixa llibertat d'acció que abans. Sembla talment que continuem en plena disbauxa dictatorial.

L'ex-governador civil de la «província» senyor Ametlla, avui per gràcia dels deus, governador civil de Barcelona, - quin mal deuen haver fet els barcelonins perquè els hi caigués aquesta plaga - els hi dona tota classe de facilitats perquè continuessin fent *carnaval* quan a ells els hi semblés bé, autoritzant-los per disposar de la *benemèrita* en cas d'haver de guardar-se l'ordre.

Davant d'això els homes liberals de Perelada, ens disposàvem a fer sentir la nostra pública protesta però decidírem abans, posar-ho en coneixement del diputat senyor Bordas de la Cuesta, el qual ens aconsellà que callessim puix per raó que tinguéssim ens exposàvem a ésser castigats durament. Aquesta política cavernícola que patim a Perelada, era la que patrocinava l'Ametlla, en plena República laica.

Per això no podem explicar-nos, de cap manera, com aquest home ha pogut ésser designat governador de Barcelona. Un home que permetia les moixigangues cavernícoles, fent-les amparar pels mausers de la Guàrdia Civil, perquè els ciutadans liberals tinguessin de callar si no volien ésser crivellats.

A Perelada tenim també - per tenir-hi de tot - un baille del més fanatitzat que corre, que tot hi portant els rosaris a la mà, és un botxí del seu masover, al que té lligat amb una cadena al coll, i li robaria l'última gota de sang sense cap mena de remordiment.

D'individus com l'alcalde, a Perelada, n'hi ha un niu; tots acostumen a portar el rosari o el llibre de missa a una mà, però a l'altra mà hi porten, també sempre, l'estaca.

Són aquells subjectes que el 12 d'abril anaven de porta en porta, amenaçant als homes idealistes, que si no votaven la seva candidatura els prendrien la terra que conreaven o si no estaven al corren de pagament, els deien que els lliurarien als tribunals.

Per això, el rector es mostra valent, puix

compte amb aquests fariseus que el defensen i fan amb tota escrupolositat el que mana, encara que sigui contra la voluntat de bon nombre de veïns del poble.

EMILI OLIVA.

S'arreglen plomes estilogràfiques
Llibreria Batllósera
GALAN, 2

de Fortià un acte de justícia

Va fer-se el diumenge passat, a Fortià, en el moment precís; quan hom havia ja quedat completament defraudat, car és creia que la justícia enlloc existia si aquesta tenia que fer-se a favor del proletari, no obstant i el bàndol contrari estar compost d'assassins, criminals i lladres.

¿Com va ésser, doncs, que aquesta es decantés encara que no suficientment, a una part que mai se'ls n'hi havia fet?

No vui fer elogis d'una persona que en futurs cassos pot fer-se mereixedor de la més enèrgica censura, solament em limito a fer avinent que el poble de Fortià, des de molt temps a aquesta part, víctima de tota classe de vexacions en totes les causes empreses lògicament per la part humil, sent en aquests moments la més alta simpatia per l'home, que des del Govern Civil de la «província» ha sapigut imposar-se i fer justícia a un lloc molt indispensable a un lloc que començava a perdre la calma, a un lloc que, per desgràcia n'hi ha molts de semblants, on es mirava al treballador amb un menyspreu desmesurat i no hi havia medi per fer canviar d'opinió, ja que a l'home adinerat se'l considerava perfecte, no obstant i poder-los llançar a la cara l'epítet difamant d'assassins i lladres.

Fortià agraeix moltíssim l'intervenció del Governador de Girona, amb el ben entès, que de continuar amb obres semblants l'agraïment serà més gran encara, doncs, es creurà haver-se trobat un home que si bé és un funcionari d'un govern que no és tot el que podria desitjar-se, mereix per aquest acte, un aplaudiment de la massa general de la part necessitada.

Salut, senyor Governador: desitjem lingües infinitat d'intervencions semblants en el vostre difícil càrrec.

CORRESPONSAL.

Sabons i lleixius de totes classes
EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

GRAN CAFE EXCELSIOR

RAMBLA - Telèfon, 218 - FIGUERES

de sta. llogaia d'algama

**joh malaurat,
pagès pobre!**

Sempre has estat tu ¡ho pagès! l'ésser humà més escarnit i trepitjat de la terra, tu que amb la suor del teu front regues aquesta terra tan beneficosa per uns, com inhumana per altres; tu que en tot temps sofreixes les crueses de la Naturalesa i soportes com insensible fità els freds, els vents, els calors i les plujes. ¿Què seria l'humanitat sense tu? ¿Què fóra sense les subsistències que li proporciones? ¡l pensar de la manera que l'ho paguen!

Mentres tu, aclaparat per la dura jornada descansas allà en la masia llunyana, selvàtica — on l'únic rumor que interromp la dolça pau que s'hi respira, és el cant de l'estorlit o de la xibeca — els propietaris derrotxen el producte de les teves suors divertint-se a les grans ciutats o recorreguent les platges de moda.

* * *

Els dies 15 i 16 de maig de l'any passat, va celebrar-se a la ciutat de Banyoles, un Congrés de Camperols, concorrent-hi representants de quasi tota la nostra província. Al mig de les justes protestes i airades exclamacions dels explotats de l'Empordà i de la Garrotxa, hom hi sentia alguna veu que sols intervenia en favor propi cercant obres meritories.

Rebutjant tots els personalismes va constituir-se una associació, ¡gran obra!, de la que sols queda el confús record d'una visió. ¿Perquè va ésser una visió? Primer, perquè el pagès no està prou emancipat socialment ni intel·lectualment. Segon, perquè és egoista i fèm perdre-ho tot, aventurant-se. I tercer, perquè faltats de la necessària experiència organitzadora, varem confiar-nos al primer aventurer que trobàrem amb aparença de àngel salvador.

Cal, companys camperols, que no ens fíem de ningú. Hem de confiar en nosaltres mateixos, i en cas de que no siguem prou aptes per organitzar-nos devem donar la direcció a elements capacitats, que mereixin la nostra

confiança per haver-nos relacionat amb ells; i quan retornem a casa que tinguem la seguretat de marxar confiats, però mai descuidats.

Avui, després d'aquesta devallada, els propietaris emprenen una campanya contra nosaltres. Per contrarrestar-la devem organitzar-nos i associar-nos. Que en cap poble hi falti el *Sindicat Camperol*.

En aquesta nit de gener freda, cruenta i trista, escric el present article prop de la llar pagesa; sento el bufar de la tramuntana per dall la xemeneia, el seu xiular d'escorçó rabiós sembla que digui: ¡Pagès, associet! ¡Es una necessitat! leva!

UN PAGÈS POBRE.

Ens plau fer públic el nostre agraïment a totes aquelles entitats: Estat Català (partit proletari) de Barcelona, B. O. C. de Barcelona i Girona, Sang Nova de Roses, i simpatitzants de Perelada, La Escala, Vilabertran, Llansà, Fortià, Sta. Llogaia d'Algama, Castelló d'Empúries, Vilanova de la Muga, etc., que assistiren o s'adheriren a la manifestació que varem organitzar, el passat diumenge, per a commemorar el III aniversari de la mort de Martí Vilanova.

socors roig

El proper divendres, a les deu de la nit, començarem a lliurar els carnets als obrers que desitgin cotitzar a profit del Socors Roig.

Recordem que per obtenir aquest carnet, no cal que es sigui soci d'«Avançada de l'Empordà» ni de cap partit proletari.

Els cabals que es recaptin pel S. R. són destinats, íntegrament, a ajudar al company caigut.

un màrtir

Ha hagut d'ésser al cap de tres anys d'haver mort Martí Vilanova, que hem pogut homenatjar dignament la seva memòria.

La nostra agrupació va procurar concentrar a Figueres, el passat diumenge, delegacions de tots els partits proletaris de Catalunya, assolint-ho quasi totalment.

Era d'un efecte veritablement imponent veure aquella manifestació que sortint de la Rambla, local social d'«Avançada de l'empordà», anava a finir al Cementiri.

Manifestació callada i serena, demostració palesa dels sentiments de classe, moviment pausat, però segur, dels obrers i camperols catalans.

No cal dir que les autoritats de la República de treballadors de tota mena, varen adherir-se al nostre acte, escampant pel Cementiri uns quants subordinats seus. La policia s'havia situat estratègicament, *por si acaso*.

En anyades anteriors, la data de commemoració de l'aniversari del traspass del germà Martí, era festejada amb una barreja incomprensible de ciutadans de totes les tendències polítiques i socials. Aquest any no ha estat així, puix el proletariat català ha sapigut homenatjar al caigut, sense tuteles de cap classe. Els explotadors, si han anat al Cementiri—que en dubtem—ho han fet d'amagat. Deuen recordar la lliçó que se'ls hi donà l'any passat.

En el Cementiri, després de breus paraules del nostre company Carreres, varen parlar els amics Aznar i Compte per Estat Català (partit proletari) i el company Miravittles en representació del B. O. C., essent tots ells escoltats amb molta atenció pels assistents a l'acte.

Cal recordar que Martí Vilanova, destacat militant del camp separatista, no es movia empés solament pel xiroi pairalisme del porró i la sardana, creat per la casta dominant. Martí Vilanova comprenia que el seu separatisme, per ésser una raó evident, teniad'anar lligat amb el moviment social. Alliberar Catalunya del poder d'Espanya, però mai lliurar-la a les mans de la plutocràcia catalana. Aconseguir la separació de la nostra nació del poder espanyol per la violència—res d'Estatuts—i anar ràpidament a la creació d'un tat lliure

regit per un govern compost d'obriers i pagesos.

El desvetllament de Martí Vilanova es resumia en el goig de viure per lluitar.

El camp de batalla era extens i de notòries realitats, per això el germà Martí no es cansava de proclamar ben alt els seus principis, que feien tremolar als que ara voldrien dir-se amics seus i que quan era ple de vida se'n apartaven per por de comprometre's.

L'actuació diàfana de Vilanova, l'honradesa manifesta i la gran virilitat que l'animava en la palestra, han estat proves més que suficients perquè el proletariat de Catalunya no es deixi prendre, de cap manera, aquest màrtir.

Ara que ja no espanta a la burgesia és quan més ha de preocupar-nos a nosaltres.

El record de Martí Vilanova és flama roja, bandera vermella clavada al bell mig del cor de Catalunya. Guiatge de sacrifici que ens portarà a la conquesta d'aquelles reivindicacions per les quals ell sapigué sucumbir dignament, i que són l'afany de la nostra vida.

¡Companys de Catalunya! ¡Germans d'Ibèria! Recordeu a Martí Vilanova i penseu que ell donà la vida en defensa de dignes ideals.

Que la seva actuació i fi, sigui un exemple que ens encoratgi a portar endavant, sense defallir, la lluita de classes

M. S.

Drogueria i queviures EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

ninguna població de Espanya probablement, están más llenos a todas horas los cafés que aquí) viven tranquilos, porque penetradas de psicología de sus depauperados paisanos, saben que no han de interrumpirles lo más mínimo, la laboriosa digestión de los succulentos menús que ingieren a diario.

De ahí, que den ganas de gritarles: no fiaros, señores, de esas «aguas mansas», del estado de semi-inconsciencia a que ha llegado el almeriense por la cronicidad de su hambre, que todo tiene su límite en este mundo y está señalada en el reloj del Tiempo la hora en que todos los seres humanos gocen con la misma medida de todas las ventajas que hoy sólo disfrutan unos cuantos privilegiados.

ENRIQUE MEDINA.

Suprimiu l'explotació de l'home per l'home i haureu suprimit l'explotació d'una nació per l'altra.

Al mateix temps que l'antagonisme de les classes a l'interior de les nacions, desapareixerà l'hostilitat de nació a nació.

MARX i ENGELS.

después de la tragedia

Ninguna provincia de España tan tranquila como esta de Almería. Todo el mundo «se llena la boca» diciéndolo. Aquí no pasa nada. Aquí no ocurre nada. Gentes que llegan de Málaga, de Granada, dicen que allá no se puede vivir, que los extremistas están cada día más soliviantados.

¡Será verdad! No pasa día sin que sepamos que en tal o cual pueblo, en una u otra capital han estallado o encontrado bombas y petardos, se ha declarado una huelga, han muerto obreros y agentes de la autoridad... En Almería, nada. Vivimos en el mejor de los mundos. De aquí que produjera sorpresa que los obreros parados de la carretera de Enix, tumultuosamente se lanzaran por las calles pidiendo trabajo y cometieran algunos desmanes. Sustos, carreras, cierres de tiendas, algunas detenciones y vuelta en seguida a la normalidad.

El almeriense es bondadoso, humilde, tranquilo: nada debe alterarle, sufre con verdadero estoicismo su hambre, sabe que es crónica y que no

conseguirá nada rebelándose, pues le saldrán al paso inmediatamente los encargados de «hacerle entrar en razón» para que no alborote y siga esperando pacientemente, ahora sí, que con toda libertad, con esa libertad que ellos conocen de «rascarse los piojos al sol», a que los balances de los Bancos que, según el señor Osorio y Gallardo, reflejan la excelente situación económica de España, se traduzcan para ellos en algo sólido que engullir

Pero el almeriense parece haber resuelto el problema de la alimentación sintética: con no comer, en paz.

Probablemente, los sucesos acaecidos recientemente, para ellos, como si hubieran ocurrido en otro país. Con ellos no va nada. Ni expectación, ni nerviosismo, nada alteraba el pacífico discurrir de los que tienen, por lo visto, como única filosofía la de: «si quieres vivir días felices, no analices, no analices».

Por eso, estos orondos burgueses que entretienen sus prolongados ocios a la puerta de los cafés, (en

Articles fotogràfics EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

Si la idea de la pàtria parcial fes, almenys, que es respectés la dels altres pobles! En nom i en interès de la pàtria parcial és envaïda la d'altri, i són reduïdes a colònies, illes i fins costes de continents llunyans. La meva pàtria és on hi ha la meva bandera, diuen ara les nacions.

PI i MARGALL.

emblemes proletàries

Ens plau assabentar als militants que les havien interessat que ja hem rebut les ensenyes.

Podeu passar a recollir-les, qualsevol dia, de 10 a 11 de la nit.

En l'agricultura, com en la indústria, el capitalisme millora el procés de la producció només al preu del martirologi dels productors.

LENIN.

Productes vegetarians EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

Arts Gràfiques TRAYTEP, Cervantes, 13, Figueres

avant...!

els del cim del "royal" varen
hissar el passat diumenge
la bandera separatista.
per això no volia morir la
vella...

el feixisme en acció

Segons Marx, l'època capitalista té ja els seus inicis durant l'edat mitjana en iniciar Venècia i Gènova el sistema estatal del deute públic. A Europa, durant l'època manufacturera (inici del sistema burgès després de caure el feudalisme) el sistema del deute públic obtingué gran increment i tingué la virtut de crear els rendistes ociosos, les societats per accions, les jugades de borsa, és a dir, l'agiotatge i la sobèria moderna de la banca. Mitjançant el desenrotllament del deute públic, que creà el parasitisme burgès, fa que ens trobem en ple període capitalista, però, també, degut a l'artificiositat de tal sistema, en plena decadència.

El deute públic està sustentat per la renda pública, la qual ha de satisfer els interessos anyals d'aquell i el sistema modern de les contribucions ha estat la conseqüència obligada dels emprèstits nacionals. Aquesta cria de paràsits que viuen de la renda, minven el tresor nacional i aquesta minva, unida a les despeses que ocasiona l'aparell de repressió, fa acudir al govern a nous emprèstits.

Tot aquest mecanisme de la màquina capitalista es fa enormement pesat, i corrent el temps, nociu al productor, més nociu que el sistema feudal i esclavista, puix en aquests, si era esclau, no li faltava el pa, i els milions d'éssers que vaguen pel món sense feina ni això tenen.

Fins ara, les crisis industrials, com que els avenços de la tècnica no eren tan generals i perfectes, trobaven solució en la conquesta de nous mercats. Avui, aquesta explotació de pobles industrialment verges s'ha acabat. L'únic que resta és Xina, però Xina es comença a despertar del son letàrgic en què es trobava i els reganya les dents, i, a més, són molts caçadors per una sola peça. L'imperi rus, amb el triomf de la classe productora se's

ha esgotat definitivament, i els pobles del Sud d'Amèrica els diuen prou.

El capitalisme, basat en l'explotació de l'home per l'home, gira en un cercle viciós i no troba la sortida. En fallar-li la conquesta de nous mercats per a explotar, se li ha acabat la vida.

En va s'espremen el cervell els economistes de l'escola burgesa per tal de trobar una sortida que no trobaran perquè no existeix dins l'organització capitalista.

Al monstre capitalista li flauegen les cames perquè porta sobre seu el pes de les pròpies culpes. Els ministeris llampec de les nacions on el capitalisme ha pres més increment, són un efecte d'aquesta causa. El pes del deute públic, de la protecció industrial, baluard econòmic burgès que sols ha servit per a crear més paràsits, de les guerres comercials, com l'última gran guerra, etc., gravita enormement damunt el cos capitalista i aquest, àvid de concupiscències, no està disposat a cedir la més mínima part de les seves prerrogatives.

Per tal de salvar-se, cosa impossible que sols pot cabre dintre el seu cervell febrós, no titubeja a treure's la careta i presentar-se nu tal com és, enfrontant-se amb l'explotat i invitant-lo a entaular la batalla.

* * *

A tots els intel·lectuals de cervell anquilosat per la rutina i la cobejança, i a tots els obrers de ment peresosa que es conformen amb les deixalles del banquet dels rics i que demà es poden trobar encara sense aquestes mentre els magatzems estan plens de mercaderies que abans d'ésser venudes a preus assequibles a l'obrer són cremades o llençades al mar, els brindem aquestes postres que els hi serveix la democràcia (?) capitalista.

Què fa la pseudo-democràcia alema-

nya en veure's acorralada pels sis milions de parats manuals i cent quaranta mil intel·lectuals que ha engendrat? Crea el faeixisme. Quins són els propòsits d'aquest per a minvar la crisi? Doncs, escolteu, que ara van les postres del llòbrec banquet.

«El govern Hitler no es proposa fer cap experiment en matèria monetària i econòmica i sols es dedicarà al manteniment de l'ordre mitjançant una política nova d'un govern fort».

Què vol dir això? Traduïm-ho amb llenguatge menys disfressat.

Al govern Hitler no l'interessa reduir els parats, puix que ja sap el fracàs que l'esperaria, igual que els seus antecessors, i sols es dedicarà a l'aguant de la burgesia, mitjançant la dictadura del capital.

Més tard, el megalòman Hitler ratificà el llenguatge pla d'aquesta traducció, dient: Convoco unes eleccions per al prop-venent mes de març, dia 5. Donades els aventatges que em produeix el poder, espero guanyar, puix el partit comunista, que és el que em fa més nosa, li prohibiré tots els actes de propaganda, periòdics, follets, radio, etc., i jo m'apropriaré de tots. Si així no guanyo, implantaré la dictadura.

Companys obrers: El capitalisme agònic, amb els seus espasmes d'agonia, us mostra totes les sanes (?) intencions que porta dintre el seu cor. Aquestes són totes les sol·lucions que aporten per a minvar l'espectre lúid de la fam. O la dictadura, o la guerra.

Ni un alè d'humanisme vers l'home que cau extenuat per la falta d'alimentació.

Ni un bri de compassió per als éssers occits pel nou Moloc d'una guerra fratricida.

¡Gràcies, capital expoliador!

Caigui sobre teu el menyspreu més execrable de la massa treballadora.

¡Contra la guerra! ¡Contra el feixisme! Emprem la consigna de Marx: ¡Treballadors de tot el món, unim-nos!

JOSEP FERRER FERRER.